

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

Epist I. Iac. Sadol. Episc. Carp. Ioan. Mattheo Gilberto Epist. Verona, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

IACOBI SADOLE-
TI, EPISCOPI CARPEN-
TORACTI, S. R. E. CARDINALIS

EPISTOLARVM LIB. I.

Epist. I.

IAC. SADOL. EPISC. CARP. IOAN.

Mattheo Giberto Episc. Verone, S.P.D.

ROSTRYAM veni Carpentoraſte, has primas
exaravi literas, eaſque ad te, aliquanto ſerius,
quod fueram ſane incommoda & gritudine im-
peditus: ſenſeram enim ex itinere *duoſque*, quo
morbo tamen releuati iam videor. Sed ſiue il-
lam mihi maritima laſtatio contraxit, ſiue iter
terreſtre aliquid poſtea addidit ad illius morbi moleſtiam: omni-
no intelligo, me hac corporis imbecillitate iam non ad aliam
rem vilam, quam ad otium & quietem idoneum eſſe. Quod i-
pſum videor nunc demum, tuo ſingulari beneficio, & ſumma
principis benignitate conſecutus. Nos a portu Centumcellis Ni-
ceam vique nauibus peruecti fuimus, nihil ipſi illa, quod appare-
ret, maris agitatione offenſi: cum ceteri omnes ferè, qui erant
mecum, graui nauſea conſtituti eſſent, Nicæa duos dies manſi-
mus inde digreſſi a Valdemontio: cuius mihi humanitas magna
voluptati ſui iumentis pretio coactis iter terra fecimus: ſeptimo
die Nicæa peruenimus Carpentoraſte, ad diem 7. Nonas Maij,
lari velat ex diuturnis ſuſtibus ſtabilem aliquando & deſidera-
tam terram aſpicientes, ſi lætitiã noſtram rumores de rebus vr-
banis non interpeſſaſſent: parum illi quidem conſtantes, ſed ra-
men mihi moleſti. Audieramus autem Labeone iam conſcen-
deutes, Germanos milites, quos nos, ab Vrbe cum proficiſcere-
mur, pro pacatis reliquimus, animis commutatis, ſpectare denuo
ad arma: rem que iterum adductam eſſe in diſcrimen. Hic mihi
necus, atque hæc ſollicitudo ita hæſit in animo, vt poſtea eucl-

A li noſ

si non poterit: nec sum sedato animo futurus, quoad certum
 sciero, quid euenerit, & num salus nostra etiam nunc in-
 festa, an improborum & perfidorum consilia, vel ipsa per se
 se consueverint, vel metu compressa sint. Equidem interim
 illa consolatione sustentor, quod video dies iam compluris
 rumores illos contriuisse, non enim simile esset veri, si quid
 accidisset postea tumultuosius factum, tantas res tandem silen-
 tio iacere oppressas. Sed quoquo modo se se habet res, me me-
 us incredibilis erga summum Pontificem amor, nequaquam pa-
 titur curae & angustis expertem esse. Qui si aliquo est adhuc
 proprio in periculo (quod utinam ne ita sit, atque in hoc Deo
 misericors nostras preces exaudiat) ne ego perquam doleo
 grauer, tum eius ipsius causa, cuius ego salutem semper ante-
 posui meae: tum etiam mea. Viderer enim mihi ab officio qua-
 si desciuisse: si hoc tempore tali dominum deseruissem: atque e-
 um dominum, in quo ego amando, ornando omni pietate at-
 que omnibus officiis colendo, neque virtuti ipsius unquam, neque
 meo studio satisfacere potuissem. Sed & tunc quid me angere-
 tur, quo esse vinculo Deo immortali obstrictus, quo denique animo,
 qua spe placatorum rerum, ab eo digestus sum, ipse tu optimus
 es testis. Et nunc in his quoque locis ac terris ea mente sum, ut se-
 cundas res ipsius aliis fruendas libentissimè relinquam: ad certam
 rem non rectem esse particeps. Deum autem quælo, id quod a-
 cturus assidue & precaturus eum sum, ut pacem & otium aliquan-
 do afferat & Pontifici Max. & Italiae: quod liberius ac diutius illius
 eximia virtute & humanitate frui omnes possumus. Sed hæc hæ-
 stenus De te ipso, mi Gilberte, a meo plurimum, & ex te cognosce-
 re: quem ego habeo autorem meae tranquillitatis: cuius benefici-
 cio alterum par nunquam reperietur. Itaque quantum tibi debe-
 am & ipse sentio: & dabo profectò operam, ut ceteri omnes in-
 telligant. Ego nunc quod maximè est necesse, recuperandæ vale-
 tudini studio, quam cælum istud vrbatum valde mihi labefacta-
 rat: ut id quod agere festino, commodius deinde nauare possim.
 Rapior enim cupiditate incredibili, ad veram immortalitatis spem,
 quam video mihi habere in manibus maxime Dei beneficiis, &
 mea summa voluntate incitatus. Itaque & ad gerendam pietatis san-
 ctæ sacerdotum hoc, animo sumus alacres, & ad artium honestis-
 simarum studia inflammati. In altero, ut ne isthinc obturberentur
 & eximia auctoritatis, & summi erga nos amoris præcipue partes
 sunt: in altero mea fuerit culpa, si non è tua, & ceterorum de me
 opinioni respondero: liceat modò per valeitudinem. Efficiam n-
 profectò ut omnes fateantur, meam velegregiam operam, vel præ-
 claram certe voluntatem exiitisse. Quo in genere, quid tibi rece-
 petim, quid Pont. Max. facim pollicitus, optinè in memoria ha-
 beo.

beo. Tui me sicut conuocasti diligas ac tueare, te maximopere
mihi habere uicundissime rogo. Vale Carpentor. XVI. Cal. Iunias,
M.D.XXVII.

II.

IAC. SADO. EPISC. CARP. LAZARO

Bonamico, S. P. D.

Grates gaudet. Post meum ab Vebe discessum nihil adhuc
Dummo à quo quā literarū: ac ne à meis quidem. Itaq; in deside-
rosū, & de illis, & de te, & de ceteris amicis aliquid audiendi
et; unam omnia ex mea sententia. Nos uenimus ad Carpen-
tor. ad V. Non. Maias, summa horum hominum gratulatione,
quorum auxilium inopinatus noster aduentus. Itaq; quod
semper optauimus, ex diuturnis fluctibus, uidemur tandem por-
tum esse consecuti: modò uos isthuc salui, summiq; Pontificis res
cum teneant statum, quā maximè cupimus, nihil mihi ad spem
beatæ uitæ non abundè uideatur affore. Nam & paruo sat contēti
sumus & in hoc honore p̄dē sancte q; administrando quoad nobis
dātū diuinitus fuerit. Deo ipsi eidem deleruire contendemus: &
in libris ac literis tui uolucabimur: ueterēq; ac diuturnam scim
optimarum artium uolū tamē arbitrio, in ipsis fontib; explē-
bimus. In hoc genere toto, q; pertinet ad artes honestas, & ad no-
stra illa tibi ignota studia, uideo te uim maximo esse posse mihi
adhibere. Nam & de tua doctrinæ ueritate hauriendum nobis
erit, & honorum librorum cetera copia requirenda. Quorum al-
terum tute mihi recepisti cum adhuc essem Romæ: alterum mihi
semper paruisse intelligo. Sed de libris peto à te magnopere, ut
promissa mihi perficias: ea in re impense parci nolo. Gratiam au-
tem eam tibi referam, quæ maximè & tua uirtute & nostra ami-
citiæ esse digna. Ego ei nunc prauerti uolo curæ, ut nostrarum re-
uerentiam & studium, quam ueritatem istud cœlum non mediocri-
ter labefactaret: & spero me optari fore compotem. Te si rogem,
repetitum tuum amorem erga me conserues, faciam & tibi pra-
cedo, & amicitiæ nostræ iniuriam quod uideat quasi constantia
sua dissidere. Itaq; non committam ut de hac re iure me accusa-
re possis. Tantum à te petam, ut Vbalinum, Sangam, Lælium,
Pyrrhium, Colotium, ceterosq; ue parum amicos, partim etiam
dilectos tuos, saluere iubeas meis uerbis: nec patiaris hebesce-
re tuis igniculos beneuolentiæ, qua erga me uidebantur esse af-
fecti. Imprimis uerò amplissimis uirtis Campegi; patronis tuis, &
patris de hio, quibus ego mitti sic deditus sum, ut que eorum meri-
to salutem à me dicas plurimam. Vale mi Lazare sua uisima,
& tui persuade, te à me ualeat amari. Carpent. XVI.
Calend. Iun. M.D.XXVII.

A 3 IAC.